

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 25582

гр. София, 24.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
закрито заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разглежда дело номер **6967** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

На 19.06.2026 г. е постъпила молба от А. Б. С., подадена чрез процесуалния му представител адв. Т. Т., с искане за допълване на постановеното по делото определение № 23372 от 10.06.2026 г., с което е отхвърлено претендираното от С. спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 26-4332-002471 от 18.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

Сочи се, че съдът не се бил произнесъл по направеното в жалбата искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на наложените с АУАН Серия GA № 5069812 от 15.05.2026 г. принудителни административни мерки (ПАМ): отнемане на СУМПС №[ЕИК] и отнемане на СРМПС №[ЕИК].

Така подаденото искане е неоснователно.

На първо място, искането неправилно е предявено на основание чл. 216 АПК, която разпоредба, първо – е отменена (ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.), и второ – съобразно съдържанието ѝ, е неотнормирана към исканото допълване.

На следващо място, при преценката на предмета на отправеното до съда искане водещо значение има действителното съдържание на волеизявлението и преследваната с него правна защита. В случая от изложените фактически твърдения, от съдържанието на административната преписка и от характера на търсената защита безспорно се установява, че волята на искателя е насочена към преустановяване действието на наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП, а не към акт, който сам по себе си не поражда изпълняеми правни последици. С определението, чието допълване се иска, съдът се е произнесъл по искането за спиране на предварителното изпълнение на ПАМ, която противно на доводите в молбата за допълване е наложена със Заповед № 26-4332-002471 от 18.05.2026 г. (представена от ответника с административната преписка – писмо вх. № 20038/09.06.2026 г.), а не с АУАН Серия GA №

5069812 от 15.05.2026 г.

Самият акт за установяване на административно нарушение има установителна (констативна) и сезираща функция, като от съдържанието му не могат да бъдат черпени аргументи за допустимост на претендираната превантивна защита по чл. 166, ал. 2 АПК. С оглед предназначението и предписаното му правно действие АУАН не може да бъде предмет на съдебноадминистративен контрол. Същият няма самостоятелни материалноправни последици и не представлява акт по чл. 21 АПК, което изключва възможността за отделното му оспорване, а от там не би могло да бъде налице и изискващата се от чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК висящност на съдебноадминистративното производство, в рамките на което съдът да се произнесе по направено искане за спиране на предварителното му изпълнение.

В конкретния случай, в който страната е поискала съдебна защита срещу настъпилите от мярката по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП неблагоприятни последици, макар и неточно да е обозначила акта, от който те произтичат, съдът служебно е квалифицирал искането съобразно неговия действителен предмет. В противен случай би се стигнало до неблагоприятен за страната формализъм, при който съдът следва да игнорира очевидната воля на страната и да откаже произнасяне по същество, единствено поради неправилно посочване на акта, обективизиращ мярката, чието предварително изпълнение фактически се оспорва. Подобен подход би противоречал на принципите на ефективната съдебна защита и служебното начало в административния процес. Ето защо и при действието на чл. 172, ал. 1, ал. 5 и ал. 6 ЗДвП предметът на съдебното произнасяне е останал в рамките на поисканата защита – спиране на действието на наложената ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „дд“ ЗДвП, като с определение № 23372 от 10.06.2026 г. съдът е изчерпил въпроса за наличие на предпоставките по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК.

С оглед изложеното съдът намира, че не е налице основание за допълване на съдебния акт, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на А. Б. С. за допълване на определение № 23372 от 10.06.2026 г. по адм. дело № 6967/2026 г. по описа на Административен съд – София-град.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: